

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **T. N.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2018, č. j. 32 A 10/2017 - 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 12. 2016, č. j. KUOK 89693/2016, podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl jako opožděné odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Konice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 3. 2016, č. j. KON 3331/2016. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

[2] Žalobce jako řidič motorového vozidla Fiat Ducato, SPZ X, dne 4. 9. 2015 v 12:35 hod, v obci Konice porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, když ve směru od středu obce směrem ke kruhovému objezdu na ulici Husova, u mototechny Svoboda odbočil vlevo do ulice E. Beneše a zde vozidlo odstavil. V uvedených místech je odbočení zakázáno dopravní značkou B 24b – Zákaz odbočení vlevo. Za spáchání přestupku byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena správním orgánem I. stupně pokuta ve výši 1500 Kč a současně mu byla podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci žalobu, přičemž námitky rozdělil do dvou okruhů. Předně, žalobce označil za nesporné, že mu bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno fikcí dne 8. 4. 2016, a proto lhůta pro podání odvolání končila dne 25. 4. 2016. Žalobce však označil za sporný okamžik, kdy bylo odvolání podáno. Žalobce vycházel z údaje ooraženého na obálce a dle otisku denního razítka používaného na provozovně DEPO Brno 71 bylo odvolání podáno dne 21. 4. 2016, tedy včas. Žalobce tudíž zpochybnil vyjádření České pošty, s. p. (dále jen „Česká pošta“) a závěry znaleckého posudku, na základě kterých žalovaný dospěl k závěru, že odvolání je opožděné; dle znaleckého posudku se užitá poštovní známka dostala do oběhu až dne 27. 4. 2016, předmětné poštovní známky ale byly distribuovány na pobočky České pošty již od 19. 4. 2016, a mohly se proto podle žalobce na pobočkách vyskytovat ve dnech 20. a 21. 4. 2016. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 33/2005 - 80, dle kterého je v pochybnostech potřeba volit vždy variantu upřednostňující přístup k právní ochraně. Vzhledem k pochybnostem tak měl žalovaný ve smyslu § 40 odst. 2 správního řádu uznat odvolání za včasné, neboť ani znaleckým zkoumáním nebylo vyloučeno, že použití dosud nevydané poštovní známky může mít reálné vysvětlení. Žalobce připustil závěr o antidatování podacího razítka jako další z možných vysvětlení, nejednalo se však dle žalobce o variantu skutkového děje prokázanou nade vší pochybnost. Žalobce k tomu dodal, že provozovna DEPO Brno 71 není běžnou pobočkou České pošty a je proto možné, že již předchozí typ poštovních známek neměla. Došlo-li k nechtěné záměně známek, pak se dle žalobce jednalo o nesprávný postup zaměstnance. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 As 103/2016 - 40, jsou přitom správní orgány povinny vycházet z otisku denního razítka České pošty, nikoliv z poštovní známky.

[4] V druhém okruhu žalobních námitek žalobce dále namítl, že žalovaný neoprávněně odmítl provést navrhovaný důkaz, a to svědeckou výpověď V. Ř., která by potvrdila, že dne 21. 4. 2016 byla u podání odvolání přítomna; navrhovaná svědecká výpověď by přitom postavila najisto datum odeslání odvolání, neboť svědectví V. Ř. je možné na rozdíl od znaleckého posouzení považovat za přímý důkaz. S ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 - 31, a další citovanou judikaturu, nebylo možné označit takový důkaz za nadbytečný a předběžně jej hodnotit jako nevypovídající. Bylo porušeno i právo žalobce dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle kterého má obviněný právo dosáhnout předvolání svědků v jeho prospěch za stejných podmínek, jako svědků vypovídajících proti němu. Závěrem označil žalobce napadené rozhodnutí jako rozporné s § 1 odst. 2 vyhlášky č. 231/1996 Sb., neboť do řízení byl přibrán znalec za účelem vyhotovení znaleckého posouzení, a tudíž měl žalovaný žalobci uložit povinnost hradit náklady řízení zvýšené o 2500 Kč.

[5] Usnesením ze dne 22. 2. 2017, č. j. 72 A 6/2017 – 8, Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci věc postoupil Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) jakožto soudu místně příslušnému.

[6] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Poukázal na znění § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, jež stanoví, ke kterému okamžiku je podání vůči správnímu orgánu účinné. V případě podání odevzdaného k poštovní přepravě musí být pro zachování lhůty současně splněny dvě podmínky – podání musí být dáno na poštu ve lhůtě a adresováno příslušnému správnímu orgánu. Jestliže jsou splněny obě tyto podmínky, nezáleží na tom, kdy podání došlo tomuto správnímu orgánu, a dokonce, zda mu vůbec došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 87/2011 - 66). Podání je tak možno považovat za včas učiněné jen tehdy, bylo-li žalobcem, kterého v tomto směru tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní, jednoznačným způsobem prokázáno, že podání bylo dáno na poštu ve lhůtě a bylo

pokračování

adresováno příslušnému správnímu orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, sp. zn. 9 As 31/2009). Soud v intencích výše uvedené ustálené judikatury konstatoval, že pokud žalobce zvolil doručování pro něj významné písemnosti (odvolání) formou obyčejné listovní zásilky, dostal sám sebe do důkazní nouze ve věci prokazování data podání, které je klíčové; pouhá skutečnost, že se ve správním spise nachází obálka s otiskem denního razítka pošty s vyznačeným datem 21. 4. 2016, jehož pravost nebyla zpochybněna, dle krajského soudu neprokazuje, že byla zásilka skutečně podána v zákonem stanovené lhůtě, neboť žalovaný nashromáždil důkazy vyvracející relevantnost data vyznačeného na otisku razítka na obálce podaného odvolání. Vyjádření České pošty ohledně data doručení a standardního trvání doručovacího procesu spolu s vypracovaným odborným vyjádřením zcela odlišuje případ žalobce od dřívějších věcí řešených v judikatuře Nejvyššího správního soudu, kde byl s ohledem na pochybnosti při doručování obyčejných listovních zásilek upřednostněn přístup k právní ochraně. Dle názoru krajského soudu žalovaný provedl řádné a obsáhlé dokazování, přičemž z podkladů pro rozhodnutí vyplývá závěr o opožděnosti odvolání. Žalovanému jako důkaz prokazující opožděnost odvolání svědčilo vyjádření České pošty v části týkající se distribuce poštovní známky v nominální hodnotě 16 Kč, podání písemnosti na pobočce České pošty zpracovávající výhradně hromadná podání a závěry odborného vyjádření z oboru kriminalistiky. V případě odborného vyjádření podle krajského soudu postačí, pokud s vysokou mírou pravděpodobnosti zvolí na základě výsledků svého zkoumání jako správnou jednu skutkovou verzi, a to v návaznosti na zpochybnění věrohodnosti a proveditelnosti ostatních myslitelných verzí. Žalobce naproti tomu nepředložil žádný důkazní prostředek, který by správnost data uvedeného na poštovním razítku České pošty podporoval. Navrhovaný výslech svědkyně V. Ř. krajský soud jako důkazní prostředek odmítl, neboť tento nemohl nikterak prokázat skutečný obsah zásilky (tedy odvolání), jež měla být touto svědkyní dne 21. 4. 2016 na pobočce České pošty podána. K námitce nesprávně stanovené povinnosti uhradit náklady řízení pak krajský soud uvedl, že takový postup a rozhodnutí nemohlo žalobce zkrátit na jeho právech. Naopak žalobce byl tímto (byť nesprávným) postupem žalovaného po finanční stránce do značné míry zvýhodněn oproti ostatním účastníkům správního řízení v obdobné situaci.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky, přičemž obsáhle polemizuje se závěry krajského soudu; nesouhlasí s tím, že by citoval judikaturu zavádějícím způsobem. Stěžovateli dále není zřejmé, jaké jiné věrohodnější tvrzení měl předložit, než obálku s otiskem prokazatelně pravého razítka a důkazní návrh na výslech osoby, která podání učinila na poště.

[8] Poznámku krajského soudu týkající se volby bezpečnějšího způsobu podání vnímá stěžovatel jako účelovou; dodává, že žádný způsob podání správním orgánům v České republice není dle judikatury bezpečný, u každého přípustného způsobu podání již bylo judikováno, že je nejistý, a že podatel měl zvolit jiný, jistější. Stěžovatel dále rozvíjí úvahy stran nepravděpodobného skutkového děje. Pokud krajský soud považuje za nepravděpodobné, že by se stěžovatel dne 21. 4. 2016 dostal k poštovní známce v hodnotě 16 Kč, která v den podání ještě nebyla v distribuci, pak dle stěžovatele platí právě otázka, jakou variantu soud považuje za pravděpodobnější k vysvětlení toho, že správnímu orgánu je doručena Českou poštou zásilka s pravým razítkem, s otištěným datem 21. 4. 2016. Tvrdí-li pak krajský soud, že případný únik známky skrze zaměstnance České pošty, nebo jeho pochybení při zpracování zásilky, je nepravděpodobný a nepodložený, pak ovšem soud nepředkládá žádnou alternativu, která by se jevila jako pravděpodobnější či podloženější, a danou situaci by vysvětlovala. Odkazuje-li krajský soud na pracovní náplň dané pobočky pošty, která zpracovává jen hromadná podání, přičemž dle soudu tak musela být zásilka zpracována nestandardně, pak dle stěžovatele krajský soud – poněkud lapidárně řečeno – „hledá problémy tam, kde nejsou“. Stěžovatel rovněž

rozporuje statistiku České pošty o délce doručení běžných podání, neboť nespolehlivost České pošty je obecně známou skutečností. Stěžovatel uznává, že došlo k nestandardní situaci, nicméně postrádá předložení jakékoli relevantní a možné jiné alternativy ze strany krajského soudu. Dle stěžovatele má přitom situace jednoduché vysvětlení: pracovníku pošty jedna z obálek hromadného podání spadla po jejím otažení na zem, nebo vypadla z pytle. Po nějaké době si této zásilky (jiný) pracovník pošty všiml, nalepil na ni známku a postoupil ji k pokračování v přepravě. Závěrem stěžovatel odmítá, že by sám sebe dostal do důkazní nouze, neboť navrhoval výslech osoby, která podání učinila; dle stěžovatele je irelevantní, zda by výslech svědkyně prokázal skutečný obsah zásilky, když o obsahu zásilky nebylo sporu. Naznačuje-li soud, že by důkaz neměl potřebný vypovídací potenciál, tak se stěžovatel táže, jaký jiný důkaz by měl mít vyšší důkazní sílu, než výpověď osoby, která dopis na poště předala, případně datum na poštovním razítku. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] V řízení je nesporné, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo stěžovateli doručeno dne 8. 4. 2016. Poslední den lhůty pro podání odvolání tedy nastal dne 25. 4. 2016. Na obálce, ve které bylo odvolání správnímu orgánu I. stupně doručeno, se nachází vylepená poštovní známka v nominální hodnotě 16 Kč označená otiskem poštovního razítka 600 10 DEPO Brno 71 s vyznačeným datem 21. 4. 2016. Odvolání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 12. 5. 2016, tj. 3 týdny po datu vyznačeném na razítku podací pošty DEPO Brno 71. Odvolání žalobce by proto bylo včasné pouze tehdy, pokud by bylo možné považovat datum na otisku poštovního razítka pobočky DEPO Brno 71 za skutečné datum podání odvolání.

[13] Žalovaný i krajský soud dospěli na základě vyjádření České pošty ze dne 12. 7. 2016 a výsledků odborného posouzení znalce z oboru kriminalistiky, technického zkoumání cenných papírů, cenin, dokumentů a dokladů, ověřování jejich pravosti, ze dne 4. 11. 2016, č. j. 5/2016, k závěru, že razítko s nápisem DEPO Brno 71 s datací 21. 4. 2016 neprokazuje okamžik předání odvolání k poštovní přepravě, a to především s ohledem na vylepenou poštovní známku v nominální hodnotě 16 Kč, která byla oficiálně v prodeji až ke dni 27. 4. 2016, tj. po uplynutí lhůty pro podání odvolání. Žalovaný současně vyjádřil domněnku, že poštovní razítko pobočky DEPO Brno 71 bylo pravděpodobně antedatováno. Otisk poštovního razítka na obálce s obsahem odvolání je v části DEPO Brno 71 rozmazaný a číslo 4 v uvedení data podání vykazuje znaky úpravy. Z hlediska podání odvolání k poštovní přepravě proto bylo průkazné toliko datum oficiálního vydání vylepené poštovní známky v nominální hodnotě 16 Kč.

[14] Nejvyšší správní soud se již dříve zabýval důkazním standardem v situacích, kdy vzniklo určité podezření na manipulaci s poštovním razítkem, např. vznikla-li neobvykle dlouhá prodleva mezi datem podání zásilky a jeho zpracováním (srov. např. rozsudky ze dne 10. 9. 2015, č. j. 4 As 164/2015 – 39, ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 As 103/2016 – 40, či ze dne 26. 1. 2017, č. j. 9 As 99/2016 – 40). Z citované judikatury vyplývá, že závěr o opožděnosti určitého podání

pokračování

lze učinit pouze tehdy, je-li to jednoznačně prokázáno. Jelikož poštovní razítko je razítkem svou povahou úředním, je nutné vycházet ze správnosti data uvedeného na poštovním razítku, neprokáže-li se opak. K tomu nepostačí, že ve věci nastaly určité zvláštnosti či neobvyklosti. Byť se citované rozsudky věcně netýkaly podání odvolání, nýbrž žalob a kasačních stížností, nevidí soud žádný důvod, proč by tyto obecné závěry nebyly přenositelné rovněž na nyní projednávanou věc.

[15] Je proto nutné posoudit, zda datum uvedené na otisku poštovního razítka s nápísem DEPO Brno 71 je skutečným datem podání odvolání na pobočce České pošty, respektive, zda učiněná skutková zjištění představují spolehlivý podklad pro závěr žalovaného a krajského soudu, že tento otisk poštovního razítka neprokazuje okamžik podání odvolání k poštovní přepravě, a nelze k němu tudíž přihlížet.

[16] Česká pošta ve svém vyjádření výslovně uvedla, že do 30. 4. 2016 byla cena služby obyčejné psaní (standard) do 50 g ve výši 13 Kč; od 1. 5. 2016 došlo k úpravě cen služeb, kdy cena služby obyčejné psaní (standard) do 50 g činila 16 Kč. Znamky v nominální hodnotě 16 Kč byly v oběhu od 27. 4. 2016. Česká pošta potvrdila, že otisk razítka na obálce odpovídá otisku denního razítka používaného v provozovně DEPO Brno 71, nicméně DEPO Brno 71 běžně nezpracovává podání obyčejné listovní zásilky vhozené do poštovních schránek ani podané běžně veřejnosti, jedná se o pracoviště zpracovávající hromadná podání. Zároveň Česká pošta uvedla, že služba obyčejná zásilka není službou s garantovanou dobou dodání, avšak pokud byla adresa adresáta uvedena správně, je velmi nepravděpodobné, aby došlo k výraznému zpoždění dodání v řádech týdnů. V měsíci dubnu 2016 bylo Českou poštou dodáno 97,34% všech podaných zásilek následující pracovní den po dodání, což Česká pošta doložila obsáhlou Zprávou o výkonnosti poštovní služby. Dle data doručení a standardního trvání doručovacího procesu jako datum podání zásilky označila Česká pošta s největší pravděpodobností týden po 9. 5. 2016, tj. po uplynutí lhůty pro podání odvolání.

[17] V odborném vyjádření, vypracovaném Vladimírem Malovíkem, CSc. (dále jen „znalec“), bylo v části popisné potvrzeno, že poštovní úřad DEPO Brno 71 běžně nezpracovává podání obyčejné listovní zásilky vhozené do poštovních schránek ani podané běžně veřejnosti, ale slouží ke zpracování poštovních zásilek tzv. hromadných podání a poštovních zásilek z poštovních schránek: „Zásilky z poštovních schránek jsou ovšem oráženy poštovním razítkem jiného provedení – určeným pro strojové zpracování. Pouze zásilky tzv. hromadného podání jsou oráženy razítkem, které bylo použito na zkoumané poštovní zásilce. Hromadné podání se týká pouze organizací, které podávají zásilky ve velkém množství a mezi těmito zásilkami se prakticky nemohou vyskytovat podání individuálních podavatelů (...). Přitom poštovní úřad DEPO BRNO 71 neprovádí příjem poštovních zásilek od individuálních podavatelů, neprovádí frankování poštovních zásilek poštovními známkami, ani tyto známky neprodává veřejnosti. Hromadní podavatelé buď frankují poštovní zásilky poštovními známkami, které odebírají z některého poštovního úřadu, nebo využívají frankování pomocí frankovacího stroje nebo frankování provádí podací pošta. (...) v sousedství (stejná budova) poštovního úřadu DEPO BRNO 71 se nachází poštovní úřad Brno 8, 608 00 (...). Tento poštovní úřad je klasickým podacím poštovním úřadem určeným veřejnosti jako k podávání poštovních zásilek, tak i k prodeji poštovních cenin a doplňkového zboží – poštovních obálek. (...) Používaný systém poštovních razítek umožňuje změnu datových i časových údajů poměrně jednoduše, pouze nastavením příslušných časových údajů na kolečku v příslušné poloze. (...) Nastavení údajů může provést jednoduše a rychle libovolný pracovník, která má poštovní razítko v držení. Tato manipulace je vratná, tj. po nastavení některého údaje a oražení poštovní zásilky lze opět nastavit údaj původní nebo jakýkoliv jiný. Přitom nelze popsanou manipulaci s razítkem – nastavení údajů, zpětně identifikovat a rozpoznat.“ K otázce týkající se použité poštovní známky a její distribuce znalec uvedl: „Výplatní poštovní známka hodnoty 16 Kč (...) byla centrálním skladem cenin distribuována na pobočky České pošty až od 19. 4. 2016. V ceninových skladech na některých pobočkách, které byly zásobovány jako první, se tedy tato poštovní známka mohla vyskytnout až 20. – 21. 4. 2016. Oficiální

prodej byl zabájen až v den vydání poštovní známky tj. 27. 4. 2016. V oběhu pro veřejnost se tedy tato poštovní známka dne 21. 4. 2016 mohla vyskytnout pouze teoreticky a to jedině při jejím „zcižení“ některým z poštovních zaměstnanců. Přitom i tato možnost není pravděpodobná, protože v běžném prodeji na jednotlivých pobočkách bylo v den poštovního razítka – 21. 4. 2016 dostatek poštovních známek hodnoty 13 Kč, popřípadě označených jako „A“. Nebyl proto žádný provozní důvod použít k vyplacení poštovní zásilky dne 21. 4. 2016 výplatní známku, která nebyla k dispozici a přitom byla ještě o 3 Kč dražší než tarif nutný k vyplacení poštovních zásilek.“ Znalec proto uzavřel, že teoretická možnost objevení se výplatní známky 16 Kč v oběhu před datem 21. 4. 2016 k vyplacení obyčejného psaní je vzhledem k její nominální hodnotě a poštovnímu použití vysoce nepravděpodobná. Znalec dále konstatoval, že ze zjištěných skutečností (použití poštovní známky před datem jejího oficiálního vydání, použití poštovní známky hodnoty 16 Kč k vyplacení poštovní zásilky s tarifem, který v době použití činil pouze 13 Kč, poměrně dlouhá doba od data poštovního razítka do data doručení zásilky, označení poštovní zásilky razítkem poštovního úřadu, který běžně uvedenou službu individuálním podatelům neposkytuje, označení poštovní zásilky razítkem datovaným časovým údajem 21:00 hod) lze učinit závěr, že ve skutečnosti byla zkoumaná poštovní zásilka podaná v pozdější době, než je datum poštovního razítka (pravděpodobně v květnu 2016), přičemž byla správně vyplacena ve výši 16 Kč tarifem platným v květnu. Dle závěrů znalce nebylo podání zásilky provedeno standardním způsobem u poštovního úřadu, který veřejnosti uvedené služby poskytuje. Do poštovního provozu se zásilka dostala nestandardně, kdy došlo při jejím ořazení poštovním razítkem k pozměnění datových údajů na razítku. Dle znalce řada objektivních skutečností souvisejících s poštovním provozem v případě dané zásilky s největší pravděpodobností ukazuje na skutečnost, že poštovní zásilka byla uvedena do poštovního provozu v době pozdější než 21. 4. 2016 a při jejím podání došlo k antedatování použitého poštovního razítka.

[18] Na rozdíl od stěžovatele nespaturuje Nejvyšší správní soud argumentaci krajského soudu jako nepravděpodobnou nebo postrádající jinou relevantní, logickou či věrohodnější alternativu. Právě naopak, určitost vyjádření České pošty a závěry v odborném vyjádření odlišují případ stěžovatele od věcí řešených ve výše citovaných rozsudcích, kde Nejvyšší správní soud s ohledem na pochybnosti při doručování upřednostnil přístup k právní ochraně. Z tam učiněných skutkových zjištění totiž nebylo možné vyloučit pochybení České pošty, která nedokázala vzniklé nepravdivosti či nesrovnalosti při doručování jednoznačně vysvětlit a nebyla schopna prokázat okolnosti podání. K takové situaci ovšem v projednávané věci nedošlo. Vyjádření České pošty a znalce, spolu s obálkou s otiskem poštovního razítka a nalepenou poštovní známkou, ve svém souhrnu potvrzují více než důvodnou pochybnost (hraničící s jistotou), že stěžovatel podal odvolání jako obyčejné psaní nestandardně u poštovního úřadu, který veřejnosti uvedenou službu neposkytuje a použil přitom poštovní známku vydanou dne 27. 4. 2016 a platnou od 1. 5. 2016, přičemž poslední den lhůty pro podání odvolání nastal dne 25. 4. 2016.

[19] Výše uvedené okolnosti představují podle Nejvyššího správního soudu dostatečně zjištěný skutkový základ pro závěr krajského soudu o opožděnosti podaného odvolání. Za této situace nebylo povinností krajského soudu provádět svědeckou výpověď údajné podatelky poštovní zásilky České pošty, jak navrhl stěžovatel. Zamítnutí těchto návrhů krajský soud neopomněl zdůvodnit (viz str. 11 rozsudku).

[20] K zbývajícím stížnostním námitkám je nutné uvést, že v projednávané věci nevznikly žádné pochybnosti o marném uplynutí lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty. Proto zde nebyl žádný prostor pro rozhodnutí ve prospěch stěžovatele či pro správní uvážení při posuzování zachování odvolací lhůty ani při rozhodování o žádosti o prominutí zmeškání odvolání. Při poskytování právních služeb činí zástupce jednotlivé úkony v rozsahu plné moci jménem svého klienta a nepříznivé účinky těchto úkonů vznikají přímo zastoupenému. Ke způsobu doručování obyčejnou poštovní zásilkou advokátem se Nejvyšší správní soud

pokračování

vyjádřil v rozsudku ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 As 103/2016 - 40, když uvedl, že „[j]e pravdou, že advokáti obvykle nedoručují podání prostřednictvím obyčejné poštovní zásilky, a to vzhledem k jejich povinnosti mít zřízenou datovou schránku. Platná právní úprava jim však tuto možnost neupírá. Je tedy na stěžovateli, resp. jeho zástupci, jaký způsob doručování podání zvolí, neboť mu to zákonná úprava umožňuje. Nelze mu tedy klást k tíži, že si zvolil způsob doručování obyčejnou poštovní zásilkou, byť to není standardní postup advokátů.“

[21] V této souvislosti lze odkázat na judikaturu Ústavního soudu, podle níž smyslem právního institutu lhůty obecně je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích a urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů, přičemž normativní vymezení času pro uplatňování práv může dopadat i do oblasti procesních subjektivních práv (srov. kupř. náleží Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 545/99, <http://nalus.usoud.cz>).

[22] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[23] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému v rámci řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu